

Widnesbyrd skulle vi hulle. Saa længe jeg idetmindste sidder i denne Sal, skal jeg nok mindes dem. Efter at vi altsaa engang have erfaret, hvilken Værd der kan tillægges deres Tillagn om, at, naar Ministeriet vilde gaa af, skulde Alt blive bedre, tror jeg nok, at vi, ligesom brændte Børn sky Ilden, skulle være os for at gaa oftere med de Herrer paa den Galei. Men naar nu den ærede Ordfører staar her og maner den ene Høiremand frem efter den anden til at udtale sig, og er dristig nok til at insinuere, at, naar de ikke udtale sig mod ham, da er det, fordi de samstemme med ham, saa er det betegnende, at, naar en Høiremand følger Opfordringen og forlanger Ordet, da modtages han med en Latter, som jeg af Afgjælse for den ærede Formand ikke vil karakterisere med det Navn, den skulde have. Behøves der andet Vidnesbyrd om Oprigtigheden af Ordførerens Opfordring til Høire om at udtale sig, da er det betegnende, at, naar vi have udtalt vor afvigende Mening, tillader han sig at karakterisere den paa en saadan Maade, at man neppe i nogen anden konstitutionel Forsamling i Europa tillader sig en saadan Hensynsløshed mod politiske Modstandere. Jeg gjentager, at den ærede Rigsdagsmand har tilladt sig at karakterisere sine politiske Modstandere paa en saadan Maade, at man vanskelig skal finde nogen anden konstitutionel Forsamling, i hvilken man tager sig saadanne Friheder. Jeg skal dernæst bemærke, mine Herrer, at, naar De nu atter have begyndt denne storpolitiske Kamp om Gjennemførelsen af den Forbring, at Regjeringen skal være i Overensstemmelse med Folkethingets Flertal, og en ungdommelig Taler for et Dieblit siden meddelte, at han havde søgt Oplysning desangaaende i Grundloven, da er det ialtsald afgjort, at denne Forbring ikke har Spor af Jæmmel i Grundloven; thi, naar dennes allersjæfste Paragrafer, som fastsætte Forsatningens Grundprinciper, bestemte, at den udøvende Magt, Regjeringsmagten, er hos Kongen, da er det allerede dermed givet, at den ikke kan være afhængig af Folkethinget. Naar jeg desuagtet altid har hørt til dem, der mene, at en parlamentarisk Regjering maa naturlig udvilde sig af vor som af enhver anden konstitutionel Forsatning, der bruges paa den rette Maade, da er dette under den bestemte Forudsætning, at vi ville naae derhen, at der i Folkethinget ligesom i Englands Underhus samler sig de dygtigste og bedste Kræfter, som alle de forskjellige Lag i Samsundet eie. (En Stemme: De ere her!). Ere de her? Jeg vil bede Dem se henover denne Forsamling og se, om De har kunnet finde de dygtigste og bedste Kræfter fra alle Samsundsle. Nei, den har kun sine Kræfter fra ganske enkelte lavere eller rettere bredere Lag i Samsundet, og derfor et skarpt ensidigt Præg. Derfor ere vi ude af

Stand til deri at finde en Representation for de forskjellige Klassers Dygtigheder og Interesser. (En Stemme: Det er et smukt Vidnesbyrd!). Det er et Vidnesbyrd, som jeg giver frimodigt, og jeg beder Dem blot se henover denne Forsamling for at overbevise Dem om, at det passer. Jeg siger altsaa, mine Herrer, at den parlamentariske Regjering er fuldstændig naturlig, hvor Folkets dygtigste og bedste Kræfter fra alle Samsundsle have Sæde i Underhuset eller Folkethinget. Se, mine Herrer, det skulle de først stræbe efter, og ikke gjøre det til deres Hovedformaal, for ikke at sige eneste Formaal, ved Valgene at ubeluffe alle de dygtige Kræfter af andre Samsundsle, der ikke i Et og Alt dele deres Ansuelser. Dette er ikke til Støtte for Folkethingets Autoritet eller Indflydelse hos de øvrige Dele af Lovgivningsmagten. Derfor, mine Herrer, kunde jeg under de stedfindende Forhold ikke anse det for noget Held for Landet, om den af dem stillede Forbring blev taget til Følge, og jeg maa sige, at jeg heller ikke erkjender, den ærede Ordfører har nogen konstitutionel Berettigelse til at fremsætte denne Forbring, hvis Opsyldelse ikke afhænger af Folkethinget, men af ganske andre Myndigheders Dom om dens Berettigelse. Indenfor Folkethingets eget Virksomhedsomraade kan det ærede Flertals Ordfører tale med al den Myndighed, som Flertallet giver ham, men naar han kommer paa andre Omraader, navnlig Landstingets og Regjeringens, tillader jeg mig at tro, at den ærede Ordfører ikke har anden Myndighed end ethvert andet Medlem i denne Sal. Paa disse Omraader har Folkethinget ikke nogen som helst Myndighed, og derfor lægger jeg ikke megen Vægt paa de store Ord, som ere brugte under Forhandlingerne, eller af den Forbauselse, man har udtrykt over at møde Regjeringen her, en Forbauselse, der til sine Lider syntes at have i den Grad opsyldt hele Salen, at man næsten maatte være bange for, at den skulde sprænge Loftsvælvvingerne. Jeg skal for mit personlige Vedkommende endnu en Gang tilbagevise de Insinuationer, som den ærede Ordfører tillob sig at kaste over paa de Medlemmer af Høire, som have udtalt sig, og som han er nobel nok til at udslynge, uagtet han selv har opfordret dem til at fremkomme med deres afvigende Meninger.

Thomsen: Jeg havde troet, at Forhandlingen idag skulde have været meget kort, og at man, da der ikke foreligger noget Endringsforslag, skulde have indskrænket sig til kortelig at udtale sig om det Gnefte, der foreligger, nemlig Spørgsmaalet om Finantslovens Vandring herfra videre til Landstinget. Der er indlærtid idag kommet forskellige Udtalelser frem, som for mit Vedkommende nåde mig til dog at sige et Par Ord, og det er da navnlig de Udtalelser, som ere komne frem fra det ærede Medlem for Beile Amts